

ning til det Forslag, som blev bebudet af det ærede kongevalgte Medlem her. Igenoverfor (Fischer). Jeg har imidlertid desværre kun hørt Betslagelser over det Tryk, der udøves, men ikke hørt Nogen udtale sig paa denne Maade, og jeg vil derfor, for at det ærede kongevalgte Medlem ikke skal staae ene, udtale, at jeg for mit Bedkommende er tilbøielig til at slutte mig til et saadant Forslag fra hans Side. Jeg havde ventet, at de ærede Medlemmer, der have udtalt deres levende Betslagelser over, hvad der ganske vist aarlig gjentager sig, snarere vilde have udtalt sig paa denne Maade. Thi efter min Overbeviisning have vi ikke megen Grund, til at beklage os; thi hvis er Skylden for, at dette aarlig gjentager sig? Det er jo Thingets egen Skyld. Man skulde høre op med at beklage sig, men sige: Dette er vort sidste Ord! og jeg skal om et Dieblit komme tilbage til, at vi her vel kunde være bekjendte at sige, at dette var vort sidste Ord. Den høitærede Finantsminister fremsatte i sit første Foredrag det Spørgsmaal, om det, naar man er fuldstændig enig om, at Statskassen trænger til et saadant Beløb, saa kan være rigtigt at see saa note paa, om Indkomstskattereglerne gjælde for een eller for to Skatteligninger, eller om denne eller hin Bestemmelse staaer i Lovforslaget. Men jeg gad dog spørge, om dette Thing med Rette bør være Gjenstand for et saadant Spørgsmaal. Da vi toge denne Lov første Gang, erkjendte endogsaa Udvalget, at vi undergave den en Behandling, som kunde forsvares paa Grund af Situationen, men som paa ingen Maade kunde stilles lige med den Behandling, vi ellers underkaste Love, og derved synes jeg, oprigtig talt, at vi gjorde overordentlig meget; det er dog en Lov, der ikke er aldeles betydningløs, thi vi kunne være visse paa, at, ere vi først komne ind paa denne Bane, ville vi saamænd ogsaa blive nødt til fremdeles at følge den; og vel at mærke — det synes den høitærede Minister under sit tidligere Foredrag at have forglemt — dette Thing kan ikke anses for i Principet at være enigt i en Procentbeskatning; thi det har kun eengang udtalt sig om en Indkomstskattelov, og da fastslog vi Contin-

genstykket. Naar vi nu ere gaaede ind paa at tage denne Lov under en vis bestemt Indsænkning, saa har man ingen Grund, til at antage, at Thinget skulde have forandret sin Mening, men derimod stor Grund, til at føle sig overbeviist om — hvad der ogsaa alt fra flere Sider er udtalt —, at vi her kun kunne tage Loven under den Forudsætning, under hvilken vi forrige Gang toge den, nemlig at det skulde være kun for een Gang og uden Følger for Fremtiden. Naar vi nu have stillet os saaledes til Sagen, og denne er vendt tilbage til Folkethinget, og naar man der har forandret den under en Form — thi Vedtagelsen sattes jo i Forbindelse med denne Beslutning, som jeg ikke skal omtale —, som jo dog talsfald maa kunne betegnes som lidet imødekommende, og naar saa Regjeringen vil udøve et Tryk paa os og sordre, at vi skulle give efter for dette Tryk, da høver dette efter min Mening — jeg tør kun udtale det for mit eget Bedkommende, for ikke at blive rettet af den høitærede Formand — til den Slags Tryk, som jeg ikke finder, at man kan være bekjendt at give efter for. Jeg finder det ikke; andre ærede Medlemmer beder jeg i den Henseende være aldeles uberørte. Jeg maa derfor finde, at, naar vi vende tilbage til den logiske Udvikling af Sagen, saa maa vi komme dertil, at, naar vi ikke kunne blive enige om almindelige Indkomstskatteregler, maa vi bruge det System, vi have, altsaa optage Regjeringens Lovforslag, give det den Behandling, det skal have, og lade det vende tilbage til det andet Thing. Jeg kan ikke see, at der er nogen anden Udvej, som man — efter min subjective Mening — kan lade sig tvinge ind paa.

Fischer: Spørgsmaalet om Nødvendigheden vender idelig og idelig tilbage under den Forhandling, som idag har været ført, og det blev temmelig stærkt betonet ogsaa af den høitærede Finantsminister. Nu indrømmer jeg fuldkommen villig, at der gives Forhold af en saadan Betslaffenhed, at det maa siges med fuld Føie: „her er en Nødvendighed, under hvilken man maa høre sig“. De jordiske Forhold ere nu engang af den Betslaffenhed, at vi kun